

Ime: **SADAT**

Priimek: **SAYEDEHGAN**

Starost: **19**

Država porekla: **AFGANISTAN**

Živi v **Nemčiji** od: **2015**

KRATEK POVZETEK

Sadat Sayedehgan je odšel iz Afganistana, kjer je živel na močno bombardiranem severu države. Čutil je, da je v nevarnosti, še prav posebej zato, ker je mlad moški. Da bo odšel iz države, se je odločil sam, a starši so se z njim strinjali. Prispel je v Hamburg. Ker še ni bil polnoleten, je bil deležen posebne zaščite. V Nemčiji se je pričel šolati in čez osemnajst mesecev je delal zaključni izpit srednje šole - bil je uspešen. Kasneje se je odločal glede nadaljevanja šolanja, zato je opravil najvišji izpit, ki omogoča prehod na univerzo in začetkom poklicnega usposabljanja. Odločil se je za šolanje. In tako je še danes. Zdaj že nekaj časa dela kot svobodni svetovalec v begunskih taboriščih. Prevaja, daje nasvete in pomaga drugim, ki so na novo prišli iz Afganistana, da si poiščejo pot.

»NIKOLI SE NE PRENEHAJ UČITI.«

SAMOSTOJNO ZAPUSTITI DEŽELO

Sadat je živel v mestu na severu Afganistana. Območje so pogosto

bombardirali. Starši, mlajši bratje in sestre niso bili presenečeni, ko so zvedeli za Sadatov načrt, da pobegne iz države. Strinjali so se s Sadatom glede njegovega samostojnega pobega. Bilo mu je komaj sedemnajst let. Imel je dve možnosti: podati se na pot skozi Turčijo ali skozi Rusijo. Za pobeg je potreboval pomoč poklicnih prekupčevalcev.

Polet preko Rusije in Ukrajine ga je pripeljal v Avstrijo in od tam je odšel v Hamburg, a bil je še mladoleten, kar je pomenilo, da so ga dali pod posebno zaščito. Živel je pod nadzorom, ki so ga deležni nepolnoletni begunci. Zdaj je na njem samem, da si zgradi prihodnost.

»Če želite kaj narediti, se zmeraj najde pot.«

ŠOLA MU JE BILA POMEMBNEJŠA OD VSEGA DRUGEGA

Sadat se je lahko pričel šolati po štirih mesecih bivanja v Hamburgu. Dali so ga v poklicno šolo v poseben razred za begunce in migrante. Šola je bila v Nemčiji drugačna od tiste, ki jo je poznal v Afganistanu. Novi predmeti, nove besede, drugačni načini poučevanja in učenja. Ni dobil posebne pomoči razen za matematiko, a te ni potreboval. Bilo mu je težko osrediniti se na šolo, kajti njegov položaj v bivališču, ki so mu ga dodelili, ni bil zavirljiv. Zelo pogosto ni mogel spati, kajti tam je bilo ponoči zelo hrupno. Lahko bi si rekel: »Nisem mogel spati ponoči. Ostal bom doma, ne bom šel v šolo.« Toda Sadat se ni predal. Rešitev je videl le v eni možnosti. Po njegovem mnenju obstajata dva načina odzivanja na težave: lahko se boriš, lahko popustiš; boriti se, premagovati ovire je bila zanj edina pot k uspehu.

Sadat je imel rad šolo, učitelje in šolsko okolje. V resnici je bil v šoli dober. V manj kot dveh letih je opravil zaključni izpit za srednjo šolo in dobil je oceno 1,8, kar je visoka ocena, če vemo, da je v Nemčiji najboljša ocena 1. Delal je kot

ZGODBE: SADAT

prostovoljec. Zaupali so mu, da je lahko držal govor na maturitetni proslavi. Še zmeraj je v stiku s svojimi učitelji. Ti so ponosni na njegov uspeh. Uspeh si Sadat zasluži, kajti zanj si je močno prizadeval.

POMAGATI DRUGIM Z ZNANJEM JEZIKA IN DAJANJEM NASVETOV

Ko je končal poklicno šolo, se je Sadat lahko odločal med tem, da se poklicno usposablja ali da gre še za dve do tri leta v šolo, kar bi mu omogočilo, da naredi maturo in se vpiše na univerzo. Študirati ekonomijo na univerzi so od nekdanj njegove sanje. Tako se je odločil, da bo še nekaj let ostal v šoli. Ni bilo preprosto ugoditi vsem zahtevam v novi šoli. Nikogar ni poznal, ni poznal nemške kulture, ni prejel prav veliko pomoči, da bi se navadil novega okolja. Toda nemški sošolci in njegovi učitelji so ga zelo spodbujali in nikoli v šoli ni doživel kaj groznega. Vključili so ga v običajen razred, kar je zanj pomenilo veliko težav.

»Če vam je težko, zavrinite glavo in stopajte dalje.«

Nekateri predmeti (npr. španščina) so mu bili povsem novi. Novo je bilo tudi to, da se v Nemčiji fantje in dekleta učijo skupaj v istem razredu. Sadat je delal trdo in zdaj se namerava vpisati na univerzo. Pazi na to, kako porabi čas, pozoren je na naloge in cilje. Zmeraj načrtuje naslednje korake in brez lastnega raziskovanja situacije in nasvetov drugih bi si težko ustvaril lastno mnenje. »Dvakrat premisli, enkrat povej,« je njegov moto.

Nedavno je imel v šoli referat in video o svojem nastopu je poslal staršem. Seveda so bili starši zelo ponosni nanj.

Nedavno je šel tudi na predavanje na policijsko akademijo. Iskali so

neprostovoljne tolmače in svetovalce za begunska taborišča. Predstavil se je in pokazal zanimanje. K njemu je pristopil policijski uradnik in mu dejal: »Vi bi se morali priključiti policiji. Iščemo prav takšne osebe kot ste vi.« Ni rekel »ne« in ni rekel »da«. Namesto tega je tehtal različne možnosti. Celovstopni test je uspešno opravil, a zaenkrat je srečen, da se je odločil ostati v šoli. Kot prostovoljec, ki dela z mladimi v begunskih taboriščih, je postal tudi vzornik, zgled tem mladim. Sprašujejo ga, kako kaj narediti in Sadatov edini odgovor je: »Če imate cilj, mu morate slediti in si zanj resnično prizadevati, sicer na cilj pozabite.«

»Učenje mi pomeni vse.«